

jící rozsudek ze dne 17. června 1925, který byl obžalovanému úředním soudem v Löwenbergu doručen dne 8. července 1925. Proti tomu rozsudku ohlásil Rudolf M. dne 14. července 1925 telefonicky odvolání, které dne 17. července 1925 provedl; v něm napadá rozsudek z důvodů věcných zároveň tvrdě, že se k přelíčení nemohl dostavit, jelikož byl nemocen. Vrchní soud zemský v Praze o odvolání dosud nerozhodl. Postup a rozhodování nižších stolic se nesrovnává se zákonem. Jakmile obžaloba nemohla obžalovanému býti v tuzemsku doručena, bylo se krajskému soudu v Hradci Králové zachováti podle předpisu §u 421 tr. ř., nikoliv však doručení spisu obžalovacího provésti cizozemskou právní pomocí. S tímto porušením zákona související další postup krajského soudu v Hradci Králové a vrchního zemského soudu v Praze jest proto zmatečným. Bylo proto podle §§ů 33 a 292 tr. ř. o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona uznati právem, jak se stalo.

Čís. 2142.

Vádou (hádkou) ve smyslu §u 284 tr. zák. jest i odmluva, přičící se vůli vrchnosti, tudíž již pouhá skutečnost, že pachatel proti výzvě strážce k rozchodu činí námítky.

By se mohlo mluvíti o námítkách proti výzvě k rozchodu, nestačí, že závadný výrok byl pronesen časově p o oné výzvě, nýbrž vyžaduje se jednak po objektivní stránce, by byl vyvolán výzvou k rozchodu (by pachatel svým výrokem odpíral této výzvě), jednak v subjektivním směru, by jím pachatel zamýšlel odpírati rozkazu vrchnosti.

(Rozh. ze dne 17. října 1925, Zm I 482/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. května 1925, pokud jím byla obžalovaná podle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostěna z obžaloby pro přečin shluknutí podle §u 284 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu první stolice, by jí znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost právem uplatňuje proti osvobozující části rozsudku (co do přečinu podle §u 284 tr. zák.) důvod zmatku čís. 9 a) §u 281 tr. ř. Nálezací soud sprostil obžalovanou z obžaloby pro přečin proti veřejným zřízením a opatřením podle §u 284 tr. zák. s odůvodněním, že slova, která pronesla k četníkům, když tito znovu vybídli shluknuvší se lid k rozchodu »hanba vám« neb »hanba jim, máme hlad, dejte nám chleba,« nenaplnují objektivní skutkové podstaty přečinu podle §u 284 tr. zák., dání se do vady a hádky se stráží, protože prý obžalovaná s četnictvem vůbec nemluvila, tím méně se s ním do vady a hádky dala, a shledal ve výroku obžalované, platícím četníkům, když konali službu — pro urážlivý jeho obsah pouze skutkovou podstatu přestupku §u 312 tr. zák., nikoliv také souběžného s ním přečinu podle §u 284 tr.

zák., jak čin obžalované posuzovala obžaloba. Nálezací soud při svém rozhodnutí zřejmě vychází z mylného předpokladu, že k pojmu vády a hádky se vyhledává, by mezi účastníky shluknutí a stráží došlo k výměně odlišných názorů, k vzájemným projevům z obou stran, že tedy nestačí jednostranný projev, jaký zde učinila obžalovaná. Vším právem vymezuje zmateční stížnost pojem vády nebo hádky se stráží podle Šu 284 tr. zák. v ten rozum, že k naplnění tohoto pojmu stačí již pouhá odmluva, pokud se jí projevuje názor, přičítací se vůli vrchnosti, tudíž již pouhá skutečnost, že pachatel proti výzvě stráže k rozchodu činí námitky. Aby se však mohlo mluvit o námitkách proti výzvě k rozchodu, k tomu nestačí, že závadný výrok byl pronesen časově po oné výzvě, nýbrž vyžaduje se jednak po objektivní stránce, by závadný výrok byl vyvolán výzvou k rozchodu, t. j. by pachatel svým výrokiem odpíral této výzvě, jednak po stránce subjektivní, by pachatel svým výrokiem zamýšlel odpírati tak rozkazu vrchnosti. Jelikož nálezací soud, vyloučiv objektivní skutkovou podstatu přečinu podle Šu 284 tr. zák. z úvahy, spočívající na nesprávném použití zákona (čís. 9 Šu 281 tr. ř.), nezabýval se otázkou, zda obžalovaná slovy »hanba vám« nebo »hanba jim«, »máme hlad, dejte nám chleba« s hlediska tu naznačeného odmlouvala proti výzvě k rozchodu, činíc proti ní nepřípustné námitky a stavíc se tak na odpor danému rozkazu četnictva, — a neučinil potřebného zjištění v uvedených směrech, nelze po zrušení rozsudku rozhodnouti ve věci samé a bylo proto podle Šu 288 čís. 3 tr. ř. uznati, jak se stalo.

Čís. 2143.

Maření exekuce (zákon ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák.).

Pojem »odstranění« (§ 3 zákona) naplňuje každé svémocné odnětí zabavených předmětů z úředního opatření; spadá sem i přenesení jich na jiné místo.

(Rozh. ze dne 17. října 1925, Zm I 503/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. května 1925, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem podle Šu 3 zákona ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po věcné stránce (čís. 9 a) Šu 281 tr. ř.) namítá stěžovatel, že jeho činnost nenaplňuje skutkové podstaty přestupku Šu 3 zákona o maření exekuce. Především prý šicího stroje ani neodvezl ani neodstranil, nýbrž dal pouze H-ovi do správy. Podle stěžovatelova náhledu nebylo v tomto případě úřadu (exekučnímu soudu) znemožněno, nakládati zabaveným šicím strojem, protože bylo prodejové řízení zastaveno a zůstalo v platnosti pouze zabavení. Ostatně prý nevylučuje zástavní právo podle svého pojmu, by zástavní dlužník s věcí nenakládal, pokud jí ze správy působnosti úřadu neodnímá. Stěžovatel má za to, že přijetím zápůjčky 400 Kč od H-a, doprovázené jeho ujištěním, že H. má stroj, že se tudíž nemusí